

Sygn. akt: II C 4538/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy dla W. M.w W., II W. C. w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Tomasz Niewiadomski

Protokolant: Ewelina Lasek

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2019 roku w W.

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) W. – Zarządu (...) z siedzibą w W.

przeciwko: A. G.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. G. na rzecz powoda (...) W. – Zarządu (...) z siedzibą w W. kwotę 273 (dwieście siedemdziesiąt trzy) złote z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego A. G. na rzecz powoda (...) W. – Zarządu (...) z siedzibą w W. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 4538/18 upr.

UZASADNIENIE

W dniu 20 kwietnia 2018 roku powód - (...) W. - złożył w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew przeciwko A. G. o zapłatę kwoty 273 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty. Powód wniósł także o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 13 grudnia 2017 roku pozwany podróżował komunikacją miejską w W. bez wymaganego biletu, za co została naliczona opłata dodatkowa oraz zaległa należność przewozowa (pозew k. 1-4).

W dniu 25 maja 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty k. 5).

Pozwany wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 6).

Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do tutejszego Sądu (postanowienie k. 11).

Zarządzeniem z dnia 13 grudnia 2018 roku wyznaczono rozprawę na dzień 9 maja 2019 roku (zarządzenie k. 27). Na rozprawie nikt się nie stawił mimo prawidłowego powiadomienia (potwierdzenie odbioru k. 29; protokół k. 30).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. G. w dniu 13 grudnia 2017 roku podróżował autobusem komunikacji miejskiej w W. linii 720. O godzinie 9.49. w strefie drugiej, pomiędzy przystankami B. i G., w autobusie przeprowadzona została kontrola, podczas której okazało się, że A. G. nie posiada wymaganego biletu. Kontroler wystawił zatem wezwanie do zapłaty opiewające na kwotę 273 złotych, na którą złożyły się: opłata dodatkowa w kwocie 266 złotych oraz należność przewozowa w kwocie 7 złotych. Wezwanie do zapłaty było płatne w terminie 14 dni (wezwanie do zapłaty – k. 19, okoliczności niezaprzeczone przez pozwanego).

Sąd Rejonowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wskazanego powyżej dokumentu, który był w pełni wiarygodny. Sąd ustalił stan faktyczny także na podstawie okoliczności niezaprzeczonych przez pozwanego, bowiem zgodnie z art. 230 kpc okoliczności te, mając na względzie wyniki całej rozprawy, należało uznać za przyznane. Pozwany wnosił o oddalenie powództwa, nie zaprzeczając jednocześnie okolicznościom podnoszonym przez powoda. Nie zgłosił w sprawie żadnych wniosków dowodowych.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości. Zgodnie z art. 774 kc przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. W myśl art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku - Prawo przewozowe (tj. Dz. U. z 2017 roku, poz. 1983 zm., powoływana dalej jako: „Prawo przewozowe”) umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym.

Kontrola dokumentów przewozu osób lub bagażu przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego albo przez osobę przez niego upoważnioną odbywa się na podstawie art. 33a ust. 1 Prawa przewozowego. Przewoźnik lub osoba przez niego upoważniona, legitymując się identyfikatorem umieszczonym w widocznym miejscu, może dokonywać kontroli dokumentów przewozu osób lub bagażu. W razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub osoba przez niego upoważniona pobierają właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawiają wezwanie do zapłaty (art. 33a ust. 3 Prawa przewozowego).

Zgodnie z § 4 Regulaminu przewozu środkami lokalnego transportu zbiorowego organizowanego przez (...) W., obowiązującego od dnia 1 lipca 2016 roku, przyjętego na mocy zarządzenia nr (...) Prezydenta miasta s. W. z dnia 27 maja 2016 roku w sprawie Regulaminu przewozu środkami lokalnego transportu zbiorowego organizowanego przez (...) W. (opublikowanego w Biuletynie Informacji Publicznej (...) W.), za zawarcie umowy przewozu uważa się wejście do pojazdu, a w metrze – wejście do strefy biletowej. Jak wynika § 7 ust. 1 tego regulaminu, podczas przejazdu pojazdem lub przebywania w strefie biletowej metra pasażer jest obowiązany posiadać ważny bilet lub dokument uprawniający do bezpłatnych przejazdów i na każde żądanie kontrolera biletów przedstawić go do kontroli w sposób umożliwiający weryfikację jego ważności. W przypadku stwierdzenia braku odpowiedniego ważnego biletu lub braku ważnego dokumentu poświadczającego uprawnienie do bezpłatnego albo ulgowego przejazdu, kontroler biletów pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową (wystawiając potwierdzenie wpłaty) albo wystawia wezwanie do zapłaty (§ 10 ust. 1 regulaminu).

Stosownie do § 10 ust. 2 tego regulaminu, w przypadku odmowy uiszczenia należności za przewóz wraz z opłatą dodatkową pasażer zobowiązany jest okazać kontrolerowi dokument umożliwiający stwierdzenie tożsamości. Na jego podstawie kontroler wystawia wezwanie do zapłaty. Wezwanie do zapłaty stanowi dowód przejazdu pasażera bez ważnego biletu i uprawnia pasażera do kontynuowania jazdy tym samym pojazdem w strefie biletowej, na którą zostało wystawione wezwanie do zapłaty (§ 10 ust. 5).

Zaznaczyć należy, że przywoływany w pismach strony powodowej Regulamin przewozu środkami lokalnego transportu zbiorowego (...) W., przyjęty na mocy uchwały nr XLVII/1273/2012 Rady Miasta S. W. z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie Regulaminu przewozu środkami lokalnego transportu zbiorowego (...) W. (Dz. Urz. Woj. M.. z 2012

r., poz. 8629 ze zm.), obowiązywał do dnia 30 czerwca 2016 roku. Z dniem 1 lipca 2016 roku uchylono bowiem uchwałę nr XLVII/1273/2012 Rady Miasta S. W. na mocy § 2 uchwały nr XXVI/658/2016 Rady miasta stołecznego W. z dnia 21 kwietnia 2016 roku w sprawie przepisów porządkowych obowiązujących w lokalnym transporcie zbiorowym (Dz. Urz. Woj. M.. z 2016 roku, poz. 4477)

Wysokość należności za przewóz oraz opłat dodatkowych określa uchwała nr XXVI/858/2008 Rady Miasta S. W. z dnia 13 marca 2008 roku w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w (...) W., zmiany uchwały w sprawie ustalenia ulg za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w (...) W. oraz zmiany uchwały w sprawie regulaminu przewozu osób i bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego w (...) W. (Dz. Urz. Woj. M.. Nr 52, poz. 1849, ze zm.), przy czym na gruncie niniejszej sprawy zastosowanie ma ta uchwała w wersji obowiązującej na dzień 13 grudnia 2017 roku, to jest w wersji uwzględniającej między innymi zmiany dokonane uchwałą nr LXVI/1807/2013 Rady Miasta S. W. z dnia 3 października 2013 roku zmieniającą uchwałę nr XXVI/858/2008 z dniem 1 stycznia 2014 roku.

Stosownie do obowiązującego od 13 grudnia 2017 roku załącznika do uchwały nr XXVI/858/2008 (w brzmieniu nadanym uchwałą nr LXVI/1807/2013), opłata za bilet normalny jednorazowy przesiadkowy w strefie 1 wynosi 4,40 zł, natomiast opłata dodatkowa za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu wynosi 38-krotność ceny biletu jednorazowego przesiadkowego normalnego, obowiązującego w strefie 1 i 2, którego wysokość została określona na 7 złotych, co daje kwotę 266 złotych.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału wynikało, że pozwany w dniu 13 grudnia 2017 roku korzystał z (...) komunikacji miejskiej w strefie 2 (autobusu linii 720) bez ważnego dokumentu przewozu. W tym zakresie twierdzenia strony powodowej znajdują potwierdzenie w złożonej do akt sprawy dokumentacji – wezwaniu do zapłaty. Przedmiotowy dokument nie został zakwestionowany przez pozwanego.

W sprzeciwie pozwany wniósł o oddalenie powództwa. Powód jednak dostatecznie udowodnił roszczenie co do zasady i co do wysokości, przedkładając odpis wezwania do zapłaty. W świetle zgromadzonego materiału nie było podstaw do podważenia wiarygodności twierdzeń zawartych w pozwie. Pozwany zresztą nie zakwestionował twierdzeń pozwu. Nie stawiał się też na rozprawę. Wobec postawy pozwanego zaistniałej na chwilę zamknięcia rozprawy Sąd uznał, po pierwsze, że pozwany nie kwestionuje wiarygodności wezwania do zapłaty oraz, po drugie, że nie kwestionuje twierdzeń pozwu.

Należy wyjaśnić, że podporządkowanie się obowiązującym w procesie cywilnym zasadom, w tym zasadzie kontrydiktoryjności, wymaga, aby strony powoływały dowody na poparcie swych twierdzeń, albowiem sądy ustalają fakty na podstawie dowodów. Bierność w tym zakresie nie zobowiązuje Sądu do poszukiwania dowodów z urzędu, gdyż w myśl zasady kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach. Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest to, że twierdzenia takie nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy Sąd uznał, że pozwany nie dostarczył dowodów w celu wykazania niezasadności powództwa. Nie przedstawił dowodów, które by świadczyły, że w dniu 13 grudnia 2017 roku nie korzystał z komunikacji miejskiej bez ważnego dokumentu przewozu.

Na gruncie niniejszej sprawy stwierdzić trzeba, że pomiędzy stronami w dniu 13 grudnia 2017 roku została zawarta umowa przewozu osoby. Za tę usługę przewozową środkami lokalnego transportu zbiorowego w (...) W. pozwany nie uiścił opłaty. Jak wynika z dołączonych do pozwu dokumentów, doszło do tego w sposób dorozumiany (per facta concludentia). Skoro pozwany korzystał w tym dniu ze środków lokalnego transportu zbiorowego, winien posiadać skasowany dokument przewozowy - bilet. Bilet bowiem po jego skasowaniu stanowi dowód wniesienia opłaty i uprawnia do korzystania ze środków lokalnego transportu zbiorowego (...) W..

Z uwagi na fakt, że pozwany nie okazał na żądanie kontrolera biletu do kontroli, celem weryfikacji jego ważności, słusznie zatem kontroler wystawił w tym dniu wezwanie do zapłaty. Z tych wszystkich względów Sąd uznał, że obciążenie strony pozwanej opłatą dodatkową oraz należnością przewozową za objęte wezwaniem do zapłaty zdarzenie było uzasadnione na mocy wyżej wskazanych przepisów. Wysokość dochodzonego roszczenia wynikała wprost z wyżej przywołanej taryfy przewozowej i regulaminu.

Z tych przyczyn Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku. O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł na mocy art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 455 kc. Sąd uznał, że po upływie 14 dni od wystawienia wezwania do zapłaty (a więc od dnia 28 grudnia 2017 roku) pozwany pozostaje w opóźnieniu z zapłatą na rzecz powoda kwoty 273 złotych i od tej daty należy zasądzić ustawowe odsetki za opóźnienie od należności głównej.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie II sentencji na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Mając na uwadze fakt, że strona powodowa wygrała proces w całości, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 120 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Na koszty te składała się: opłata od pozwu w wysokości 30 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym w kwocie 90 złotych. Zostało ono ustalone na podstawie § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz. U. z 2018 roku, poz. 265 ze zm.).

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz treść przepisów prawa, Sąd orzekł jak sentencji wyroku.

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.